

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۲۴ خرداد ۱۴۰۳

خطبه‌ی شهادت امام محمد باقر (ع)

زیبنده است بر عظمت و کبریایی و جلال و جبروتی پروردگار عزیز و غفار، حمد و ستایشی بی‌کران که صاحب قدرت و مقتدر و تواناست که خود فرمود: بدانید هر چه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست و آگاه باشید که وعده‌ی خدا حق است ولی بیشترشان نمی‌دانند. اوست که زنده می‌کند و می‌میراند و همه به سوی او بازمی‌گردید. پس شکر پروردگار عالم را که با حکمت و رحمتش همه چیز را آفرید و با تدبیر و تسلط بر همه‌ی هستی حکم فرماست و برکاتش همواره نشان از خلقتی مدبرانه دارد تا مخلوقاتش را به غیبی فراخواند که جان جهان به آن زنده شد، مدارها به گردش درآمد و حیات جای خویش را به مماتی سرد و خاموش داد تا حرارت شناخته شود و گرما و سرما به وجود آید. درختان فرمان‌بر خالق خویش شوند. بر شاخه‌های جانشان تدبیری را به نمایش درآورند که حکایت از حرارتی فروزان در سرمای شگفت‌انگیز دارد. سرمای که پوست درخت را در حلقه‌ی خویش اسیر می‌کند و به بیننده‌ی جانش خبر از موهبتی می‌دهد که همواره در جوش است تا خالق و مخلوق را معنا کند و زمان همانند شاخه‌های برهنه‌ی درختان بر جان خویش سرمای را هدیه می‌کند که هر زنده‌ای در آن برهنگی از پا درمی‌آید ولی او با برگ‌هایی الوان و میوه‌های رنگارنگ خبر از خلقتی مدبرانه می‌دهد پس درحالی‌که ظاهرش در ایام متغیر است، باطنش نوید از خالق مدبر را بر صفحه‌ی هستی به نمایش می‌گذارد.

مادر هستی، کوثر جاریه‌ی الهی، حضرت زهرا‌ی مرضیه (س) چه توصیف و تشبیه زیبایی را بیان فرمودند که زمان در طول خود همه را در گورهای سرد و خاموش خوابانده و از یادها می‌برد و به‌وسیله‌ی آن جهان همیشه در حال تغییر است ولی در باطنش گوهرانی بی‌نظیر را به‌عنوان گنجینه حفظ فرمود که سرچشمه از خلقتی با تدبیر دارد که ما در این شب حزن و اندوه به سوگ شهادت یکی از این گنجینه‌های ذخیره شده در زمان هستیم که هزار و اندی سال بزرگی شأن و علم و ایمانش را

برایمان حفظ کرده؛ ایشان پنجمین ستاره‌ی درخشان امامت و ولایت، شکافنده‌ی علوم و وارث علم انبیاء، ابا جعفر محمد بن علی ملقب به باقر (ع) می‌باشد.

ایشان شاهد عینی لحظه‌های نهضت کربلای جدشان اباعبدالله الحسین (ع) بودند. با چشم مبارکشان امت جد بزرگوارشان رسول خاتم حضرت محمد (ص) را دیدند که به دلیل دور شدن از فرهنگ غنی اسلامی به جهالتی مبتلا گردیدند که رگ حیاتشان را بریدند و اهل بیت پیامبر را مورد آزار قرار دادند و آن را پیروزی فرض کردند و این جهالت و دور شدن از فرهنگ اسلامی حاصل دسیسه و فتنه‌ای بود که از جانب حکام ظالم و خیانت‌کار و دنیاپرست، آن‌چنان بر عقاید و عقل آنان به حيله رخنه کرده بود که حق را باطل و باطل را حق تصور می‌کردند و شیطان و نفس اماره بر آنان غلبه کرده بود، در نتیجه امام محمد باقر (ع) در طول عمر گران‌قدرشان نسبت به آگاهی دینی و فرهنگ‌سازی و تربیت علمی با اصلاح باورهای غلط امت مسلمان تلاش بی‌وقفه‌ای فرمودند و لحظه‌ای از این کار دست برنداشتند که حاصلش تربیت علمای زیادی بود که در شهرهای مختلف کشورهای اسلامی پخش شده و مردم را با علم دین آشنا کردند. همین امر سبب شد حاکمان و غاصبان که علم و آگاهی مردم را برای خود خطر می‌پنداشتند در هفتم ذی‌الحجه سال ۱۱۴ هجری در سن ۵۷ سالگی ایشان را مسموم و به شهادت رساندند. لعنت الله علی قوم الظالمین.

این مردم کوردل و پلید و دنیاپرست خود را مسلمان و اجرا کننده‌ی دستورات قرآن معرفی می‌کردند و علنی بر ضد آن عمل می‌کردند و برخلاف فرموده‌ی خداوند سبحان در قرآن کریم که به روشنی بیان فرموده: ای مردم برای شما از جانب پروردگارتان موعظه‌ای آمد و شفایی برای آن بیماری‌ای که در دل دارید و راهنمایی و رحمتی برای مؤمنان. بگو به فضل خدا و رحمت او شادمان شوند زیرا این دو از هر چه می‌اندوزند بهتر است و پیامبر عظیم‌الشأن، خاتم انبیاء حضرت محمد (ص) نیز در این مورد فرمودند: من برایتان قرآن و اهل‌بیتم را برای سعادت و نجاتتان باقی می‌گذارم. ولی افسوس این مردم خودکامه هر دو نعمت و رحمت پروردگار کریم را کفران کردند، قرآن را مهجور و اهل‌بیت پیامبر (ص) را مورد آزار قرار دادند.

اینک با دلی پر از غم ضمن عرض تسلیت به ساحت مقدس مولا و سرورمان امام عصر و زمان، منجی عالم بشریت اباصالح المهدی (عج) ابراز می‌داریم:

مولای ما همان‌گونه‌ای که اطلاع دارید جانشینان و فرزندان آن حاکمان پلید چنان بر علیه قرآن و امامت و باورهای دینی مردم اقدام کردند که جامعه‌ی بشریت نه تنها از دین بلکه از انسانیت نیز فاصله گرفته و چه عالمانه و واقعی آن را جد بزرگوارتان امیر مؤمنان علی (ع) توصیف فرمودند:

ای مردم شما در روزگاری به سر می‌برید که امور خیر به شما پشت می‌کند و امور شر روی خود را به شما می‌نماید و در این دوره وسایل شیطان برای فریب دادن مردم افزایش یافته و می‌تواند بیشتر مردم را فریب بدهد. دوره‌ای است که اگر نظری به اطراف بیندازی غیر از فقیرانی که از تهی‌دستی خود رنج می‌برند یا اغنیایی که کفران نعمت خداوند را می‌کنند یا ثروتمندی که از بذل قسمتی از اموال خود به محتاجان بخل می‌وزد یا بی‌دینی که گوشش به هیچ وجه آماده‌ی شنیدن اندرزهای خداوند نیست، نمی‌بینی.

کجا رفتند آن افراد پاک و صالح و کجا رفتند آزادگان و پرهیزکاران و آن سوداگرانی که آن همه در سوداگری دقیق و امین بودند و آن‌ها که آن همه به دین خود علاقه داشتند. آیا جز این است که همه‌ی آن افراد پاک به این دنیای دنی پشت کردند و رفتند و جای آن‌ها را کسانی گرفته‌اند که دریغ از لب‌های انسان که برای سرزنش کردن آنان به هم بخورد. فساد طوری آشکار شده که نه کسی هست که آن را تغییر بدهد و نه کسی که از آن جلوگیری نماید. لعنت خداوند بر آن دسته از امرکنندگان به معروف باد که خود ترک معروف می‌کنند و لعنت خداوند بر آن دسته از نهی‌کنندگان از منکرها که خود مبادرت به ارتکاب منکر می‌نمایند.

بله امیر مؤمنان علی (ع) چنان از عصر ما سخن گفتند که کافی است کمی دقت و اندیشه کنیم تا به واقعیت آن پی ببریم.

پس ای مهمانان کوی عشق در این دهه‌ی معلومات بیاید همچون هارونیان خود را از فتنه‌ی زمانه نجات داده و به انتظار موسی زمان، یابن حیدر، یوسف زهرا، امام عصرمان لحظه شماری کنیم تا از طور غیبت بیاید و زمین را از لوٹ ناپاکان، پاک و دل مؤمنان را شاد کند، پس اسم زیبایش را بخوانید:

اللهم عجل لولیک الفرج

www.rayatolhoda.com